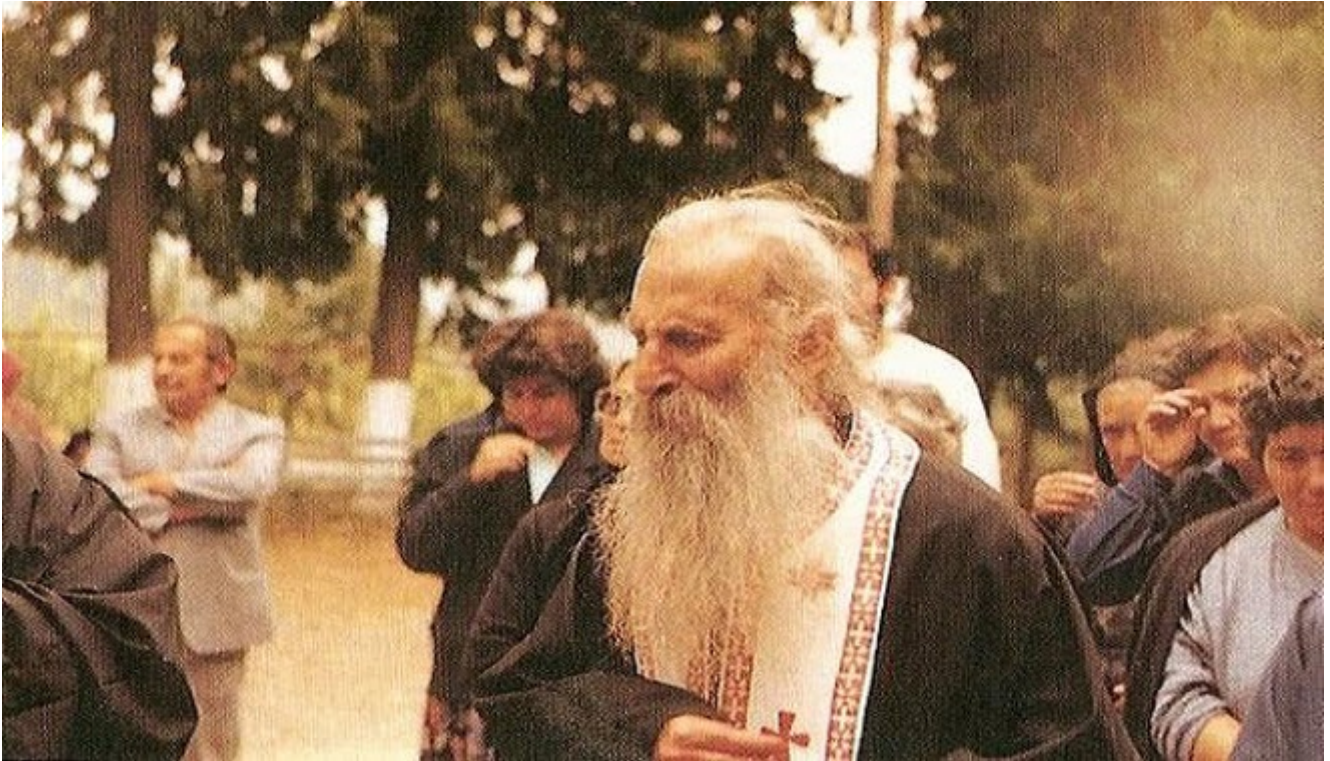

Η ζωή μου κοντά στον Γέροντα Ιάκωβο Τσαλίκη

/ Ψηφιακή Βιβλιοθήκη

Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί την ομιλία του Γέροντα Γαβριήλ, Καθηγουμένου της Ι.Μ. Οσίου Δαυίδ στην Εύβοια, στην εσπερίδα που πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιουνίου 2013 στο Παύλειο Πολιτιστικό Κέντρο στη Βέροια.

Βρίσκομαι εδώ κάνοντας υπακοή, μετά την ευλογία και την προτροπή του αγίου Ποιμενάρχου μας, σε σας άγιε Βεροίας κι αυτό γιατί; Διότι τόσο ο άγιος Γέροντας Ιάκωβος για τον οποίο γίνεται η σημερινή εσπερίδα, όσο και ο διάδοχός του άγιος Γέροντας Κύριλλος, ουδέποτε ομιλούσαν ενώπιον Επισκόπων. Είχαν τέτοια εκκλησιαστική συνείδηση και τέτοιο εκκλησιαστικό φρόνημα και εσέβοντο τόσο πολύ το επισκοπικό αξίωμα, που ουδέποτε ενώπιόν τους ομιλούσαν ή ευλογούσαν. Έτσι κάνοντας υπακοή σε σας, βρίσκομαι εδώ αλλά ντρέπομαι. Ντρέπομαι γιατί δεν μπόρεσα να προετοιμαστώ λόγω του ότι δεν πίστευα ποτέ ότι θα βρεθώ σε αυτό εδώ το βήμα. Παρ' όλα αυτά, με τις ευχές σας να με αξιώσει το Άγιο Πνεύμα

να αρθρώσω κάτι, θα παρακαλούσα να είσθε επιεικείς. Πολλά που σκεφτόμουνα να πω, ήδη τα έχουν πεί με άριστο τρόπο, τόσο ο άγιος Χαλκίδος όσο και ο κ. Καθηγητής (κ. Κεσελόπουλος), οι οποίοι εγνώρισαν πολύ περισσότερο τον Γέροντα Ιάκωβο απ' ό,τι εγώ, όμως μου έδωσαν ένα έναυσμα για το πώς θα αρχίσω. Ξεκίνησαν κι εκείνοι με το πώς οι ίδιοι γνώρισαν τον άγιο Γέροντα Ιάκωβο.

Το 1988 βρισκόμουν στο Άγιον Όρος και συγκεκριμένα στη Μονή Διονυσίου για πνευματικούς λόγους. Όταν έφευγα, με παρακάλεσαν τόσο ο Γέροντας της Μονής ο μακαριστός Γέροντας Χαράλαμπος, όσο και οι πατέρες, να πάρω στο αυτοκίνητό μου και να εξυπηρετήσω καθώς θα πήγαινα για την Αθήνα, ένα Μοναχό της Μονής, τον π. Ιλαρίωνα, για να πάρει απάντηση σ' ένα πνευματικό θέμα που τον απασχολούσε από τον Γέροντα Ιάκωβο της Ευβοίας. Πρώτη φορά άκουγα εγώ τότε γι' αυτόν τον άγιο Γέροντα. Μου έκανε εντύπωση· ένα ολόκληρο Άγιον Όρος, με τόσους σοφούς και άγιους πατέρες, ανέθεταν την πνευματική λύση του θέματος του Μοναχού αυτού, σ' ένα Γέροντα έξω από το Άγιον Όρος.

Πραγματικά τον πήρα με το αυτοκίνητό μου και σκέφτηκα εκεί που θα τον άφηνα να πάει με το караβάκι για να φτάσει στο Μοναστήρι, λέω, ένα Μοναχό που θυσιάσε τη ζωή του ολόκληρη στον Χριστό να τον αφήσω να παιδεύεται να πάει με συγκοινωνίες; Θα κάνω τον κόπο να τον πάω εγώ. Και στον δρόμο σκέφτηκα και συμφεροντολογικά, γιατί εκείνη την εποχή παρότι δεν ντρέπομαι να το πω ούτε το λέω με καύχημα είχα μια λαμπρή καριέρα στην Αθήνα ως νομικός σύμβουλος σε μεγάλη Τράπεζα, σε ιδιωτικές υποθέσεις, κάτι που ενδεχομένως να ζήλευαν κάποιοι -με εν Χριστώ καύχηση το λέω συγχωρέστε με- άρχισα να σκέφτομαι τον

μοναχισμό ως μέσο σωτηρίας όπως και τον γάμο. Σκεπτόμουν και τα δυό κι έλεγα, όπως ο Θεός με φωτίσει, αλλά ήμουν στο σταυροδρόμι. Και λέω· μιάς που αυτός ο Γέροντας είναι άνθρωπος του Θεού, δεν τον ρωτώ και 'γω για μένα, τι θα είναι ωφέλιμο για την ψυχή μου;

Πράγματι, όταν φτάσαμε στο Μοναστήρι, ο Γέροντας βρισκόταν στον Άγιο Χαραλάμπη. Κι επειδή σουρούπωνε, του είπα· «γέροντα να πάρω κι εγώ την ευχή σας; Θα αφήσω τον Μοναχό εδώ και θα συνεχίσω για την Αθήνα». Χωρίς να του πω οτιδήποτε, με κοιτάζει και μου λέει: «Αυτό το παιδί τι θα το κάνουμε; Μοναχό θα το κάνουμε; Να -λέει- κι αυτός ο πάτερ της Νομικής ήτανε -ούτε πρόλαβα να του πω εγώ τίποτε- στο Περιβόλι της Παναγίας μας στο Άγιον Όρος υπάρχουν πολλά Μοναστήρια, αλλά και το Μοναστήρι του Οσίου Δαυίδ είναι ανοιχτό για τον Γιώργο». Γιώργος ήταν το κοσμικό μου όνομα.

Πήρα την απάντηση! Άφησα τον Μοναχό, πήγα εγώ στην Αθήνα και ούτε κατάλαβα πώς έφτασα με την ευχή του Γέροντα στην Αθήνα και μάλιστα από τις στροφές του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου, που για μένα ήταν πρώτη φορά αυτή η διαδρομή μέσα στη νύχτα, έχοντας ξεκινήσει το πρωί από το Άγιον Όρος. Ούτε κατάλαβα. Σαν πουλάκι πραγματικά έφτασα στην Αθήνα.

Στη συνέχεια άρχισα να τον επισκέπτομαι για να δω τι άνθρωπος είναι. Γιατί όπως ο ίδιος έλεγε, «παιδί μου εγώ δεν είμαι κανας αγύρτης που να πλανώ τους ανθρώπους». Πράγματι, λοιπόν, έβλεπα ότι ήταν άνθρωπος του Θεού. Καθηγητές Πανεπιστημίου, ανώτατοι δικαστικοί, επίσημα πρόσωπα, Αρχιερείς και Πατριάρχης (ο Αλεξανδρείας Νικόλαος), ο πρώην Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος λίγο προ της κοιμήσεώς του, έτρεξαν κι οι δυό να εξομολογηθούν στο πετραχήλι του. Επίσημα πρόσωπα και απλοί άνθρωποι του λαού τρέχανε κοντά του και φεύγανε όλοι αναπαυμένοι, σαν να φεύγανε μέσα από τον Παράδεισο, γιατί πράγματι ήταν αυτό που και ο Οικουμενικός Πατριάρχης έγραψε σε κάποια επιστολή του. Αυτό που έγραψε ο Ιερός Χρυσόστομος για τον Άγιο Μελέτιο Αντιοχείας· «ου μόνον φθεγγόμενος ην διδάσκων, αλλά και απλώς ορώμενος ικανός ην άπασαν περί των αρετών διδασκαλίαν εις την ψυχήν εισαγαγείν». Και μόνον που τον έβλεπε κανείς, έβαζε μέσα στην καρδιά του όλη τη διδασκαλία για τις αρετές. Έτσι κατάλαβα ότι ήταν άνθρωπος του Θεού και όταν κάποια στιγμή πήρα την απόφαση να πάω, μου είπε, παρ' όλο που ο ίδιος με εκάλεσε κατά κάποιο τρόπο· «παιδί μου ο μοναχισμός δεν είναι μια μέρα. Είναι ολόκληρη ζωή κι έτσι να επιστρέψεις στην υπηρεσία σου». Πράγματι, λοιπόν, έκανα υπακοή και επέστρεψα στην υπηρεσία μου για ένα εξάμηνο περίπου, αλλά το μυαλό μου δεν ξεκόλλαγε από αυτόν τον άγιο τόπο και από αυτόν τον άγιο άνθρωπο.

Ήρθα και πήρα την ευχή των γονιών μου. Μου είχε πεί «να κάνεις την καρδιά σου

βράχο εκεί που θα πας να πάρεις την ευχή τους». Πράγματι παρ' όλο που ο άγιος προκάτοχός σας, ο μακαριστός Παύλος (Βεροίας) μου έκανε προτάσεις δελεαστικές για να μείνω στον τόπο μου, στον τόπο της καταγωγής μου, γιατί εγώ ήδη ζούσα στην Αθήνα, παρ' όλα αυτά η καρδιά μου με τράβηξε σε αυτόν τον αγιασμένο τόπο, σε αυτόν τον άγιο Γέροντα και στους αγίους πατέρες που εγκαταβίωσαν την εποχή εκείνη. Έτσι, ζώντας κοντά του, μας εδιηγείτο καθημερινώς τη ζωή του. Πώς ξεριζωμένος από την αγιοτόκο Μ. Ασία έφτασε στην Ελλάδα, φέρνοντας, κουβαλώντας στην ψυχή του όλη αυτή την αγία παράδοση της Ορθοδοξίας, αλλά και της Ελλάδος που η Ιωνία είναι γη Ελληνική, όπως λέει και το τραγούδι, και επίσης και μια βαρειά παράδοση οικογενειακή, αφού επτά γενεές Ιερομονάχων από το οικογενειακό του δένδρο, ήταν συγγενείς του. Επίσης ένας άγιος, ο οποίος αναδείχθηκε άγιος στον Πανάγιο Τάφο, υπηρετώντας ως έγκλειστος στον Ναό της Αναστάσεως.

[page_end]

Μας έλεγε, λοιπόν, ότι ήλθαν ξεριζωμένοι απ' τα αιματοβαμμένα και άγια χώματα της Μ. Ασίας, φτάσανε λέει στον Πειραιά και όπως γράφουν και τα βιβλία σχετικώς, ακούσανε εκεί όντας στο καράβι, κάποιους λιμενεργάτες του Πειραιώς να βλασφημούν τα Θεία. Η απάντηση της γιαγιάς του και της μητέρας του και όλων σχεδόν ήταν· «καλύτερα να γυρίσουμε πίσω να μας σφάξουν οι Τούρκοι, παρά να ακούμε να βλασφημείται το όνομα της Παναγίας μας και των Αγίων μας. Τέτοια αμαρτία δεν γνωρίζαμε εμείς στον τόπο μας». Η πρώτη τους εγκατάσταση ήταν στην Άμφισσα, στο χωριό Άγιος Γεώργιος. Σε μια αποθήκη, σε μια παράγκα βάλανε πάρα πολλές οικογένειες κι από κεί φαίνεται η κλήση του Θεού στο πρόσωπό του, γιατί όπως λένε οι Άγιοι Πατέρες, όλοι εμείς που φοράμε το τιμημένο ράσο, όλοι που έχουμε μια διακονία στην Εκκλησία μας, όλοι πρέπει να έχουμε την κλήση από τον Θεό και βέβαια εν συνεχεία έπεται η κλίση η προσωπική. Εκεί, λοιπόν, στην παράγκα αυτή, τριών περίπου χρόνων, έφτιαξε ένα αυτοσχέδιο θυμιατήρι, ένα κεραμιδάκι κι έβαζε καρβουνάκι και θυμίαμα και θυμιάτιζε όλες τις οικογένειες που χωρίζονταν μεταξύ τους με κουρελούδες, σεντόνια κ.α. Επίσης δεν ήθελε να παίζει με τα άλλα παιδάκια του χωριού που λέγανε άσχημες κουβέντες. Ήθελε να κάθεται τριών-τεσσάρων χρόνων στα πόδια της γιαγιάς του να του αφηγείται ιστορίες και βίους Αγίων και ιστορίες από τον τόπο τους. Όπως επίσης ήθελε να πηγαίνει μαζί της να ανάβουν τα καντηλάκια στα εικονοστάσια και στα εξωκκλήσια της περιοχής.

Τεσσάρων χρονών ήταν όταν ο Θεός τους φανέρωσε τον πατέρα του που είχε μείνει αιχμάλωτος στα βάθη της Μ. Ασίας όπου τον χρησιμοποιούσαν οι Τούρκοι για αγγαρείες φοβερές, επειδή ήταν καλός τεχνίτης. Ήλθε στον τόπο που είχαν εγκατασταθεί και αυτοί. Κατά Θεία Πρόνοια ήρθε. Δεν ήξερε ο άνθρωπος πού βρίσκεται η οικογένειά του. Ούτε αυτοί φυσικά ξέρανε πού βρίσκεται ο καθένας. Η γιαγιά του λέει περνούσε από ένα νεόκτιστο οίκημα. Εκεί δούλευε ως κτίστης ο πατέρας του, άκουσε μια γνώριμη φωνή και λέει· «αυτή είναι η φωνή του Σταύρου του γαμπρού μου». Έτρεξε, τον είδε, αγκαλιάστηκαν κι έτσι η οικογένεια ενώθηκε και ενωμένη ήλθε στα χώματα της βορείου Ευβοίας, στη Φαράκλα, όπου εκεί έδωσαν κτήματα για τους ακτήμονες. Εγκαταστάθηκαν εκεί και ο πατέρας του εργαζόταν και στα κτήματα και στα κτίσματα. Ο μικρός Ιάκωβος συνέχισε την ίδια ζωή με τα εξωκκλήσια και τα εικονοστάσια. Η πρώτη γερόντισσά του ήταν η ίδια η μητέρα του. Η ευλαβέστατη Θεοδώρα ήταν ασκήτρια, έλεγε ο γέροντας Ιάκωβος. Αυτή του έμαθε να νηστεύει, να εγκρατεύεται, να κάνει μετάνοιες, να κάνει δουλειές του σπιτιού, να είναι εργατικός, να μην τεμπελιάζει και του έμαθε να προσέχει πολύ την αγνότητα. Κάποτε, λέγει, που έκανε πολύ κρύο κι έβαλε τα χεράκια του ανάμεσα στα δυό του πόδια για να τα ζεστάνει, η μητέρα για να τον προφυλάξει απ' οτιδήποτε, του είπε· «παιδί μου, βγάλε τα χεράκια σου από κεί. Όσοι βάζουν τα χεράκια τους εκεί χτικιάζουν και οι γονείς τους αρρωσταίνουν». «Μητέρα -είπε- κρυώνω, γι' αυτό τα βάζω εκεί». Κι εκείνη μου έπλεξε μάλλινα γαντάκια και μου είπε· «όταν θα κρυώνεις, θα βάζεις τα χεράκια σου μέσα στα

γαντάκια αυτά και θα αποφεύγεις οποιαδήποτε άλλη κίνηση».

Μικρό παιδάκι έφευγε από το σπίτι και πήγαινε σ' ένα εξωκκλήσι εκεί της Αγίας Παρασκευής στο χωριό τους και έκανε όλη τη νύχτα μετάνοιες όπως είχε διδαχτεί από τη μάνα του. Κάποια μέρα όταν βγήκε, είδε την Αγία. Είδε μια γυναίκα μαυροφορεμένη να στέκεται κάτω από ένα δένδρο και τον φώναξε· «έλα Ιάκωβε παιδί μου, έλα να σου πω ό,τι θέλεις να μου το ζητήσεις, είμαι η Αγία Παρασκευή, είμαι η σπιτονοικοκυρά εδώ του σπιτιού μου που έρχεσαι και το καθαρίζεις και το συντηρείς. Έλα να μου ζητήσεις ό,τι θέλεις». Κι εκείνος της είπε· «θα ρωτήσω τη μητέρα μου, γιατί εγώ είμαι μικρό παιδί και δεν ξέρω. Ό,τι μου πεί θα σας απαντήσω». Πήγε στη μητέρα του κι εκείνη τον συμβούλεψε· «την άλλη μέρα να πείς παιδί μου στην Αγία να σου πεί την τύχη σου». Έτσι κι έγινε. Όταν έγινε το σχετικό ερώτημα, εκείνη απήντησε. «Η τύχη σου παιδί μου θα είναι μεγάλη. Θα σε προσκυνήσουν και Πατριάρχες και Αρχιερείς και επίσημα πρόσωπα, θα περάσουν από τα χέρια σου πολλά εκατομμύρια, αλλά εσύ δεν θα τα αγγίξεις. Όλα θα πάνε προς ενίσχυση των αναγκεμένων». Κι όπως τα είπε η Αγία Παρασκευή, έτσι πράγματι κι έγιναν. Πράγματα, τα οποία επιβεβαίωσε και ο Όσιος Δαυίδ όταν πήγε στο Μοναστήρι μετά περίπου 25 χρόνια για να πάρει την ευχή του Οσίου Δαυίδ πριν πάει για τα Ιεροσόλυμα, γιατί ο σκοπός του Γέροντος ήταν να εγκαταβιώσει στα Ιεροσόλυμα κι όχι στη Μονή του Οσίου Δαυίδ, εμπνεόμενος από τον συγγενή του που αγίασε στον Πανάγιο Τάφο.

Όταν έφτασε, λοιπόν, στο Μοναστήρι, τότε αντί για ένα ερειπωμένο Μοναστήρι που ήταν, είδε ένα πανέμορφο συγκρότημα και στο συγκρότημα αυτό υπήρχαν παλατάκια, σπιτάκια όμορφα και μπροστά είδε τον Άγιο Δαυίδ. Ζήλεψε αυτά τα παλατάκια και είπε· «δεν θα μπορούσα να έχω κι εγώ ένα από αυτά;». Και ο Άγιος του απήντησε· «εάν φυλάξεις παρθενία, ακτημοσύνη και υπακοή και παραμείνεις στο Μοναστήρι μου μέχρι τέλους, ένα από αυτά θα είναι δικό σου». Και τον πήρε και του έδειξε σε ποιο παλατάκι από αυτά που έβλεπε, θα μείνει. Του υποσχέθηκε ο Γέροντας ότι θα μείνει κι έτσι εξαφανίσθηκε αυτό το υπέροχο συγκρότημα και βρέθηκε πάλι μπροστά στο ερειπωμένο Μοναστήρι. Και βέβαια αφού δεσμεύτηκε ότι θα μείνει ο Γέροντας, έτσι παρέμεινε επί σαράντα χρόνια στη Μονή προσφέροντας τη διακονία του, τον εαυτό του ολόκληρο για την αγάπη του Θεού και των ανθρώπων.

[page_end]

Πράγματι, τόσο ο άγιος Χαλκίδος όσο και ο κ. Καθηγητής περιέγραψαν τη ζωή του και ως Μοναχού, που το χαρακτηριστικό του ήταν η αγόγγυστη υπακοή που έκανε στον Γέροντά του π. Νικόδημο. Επίσης και ως λειτουργός που εκτός των αναγκών της Μονής εξυπηρετούσε και τα γύρω χωριά που εστερούντο μονίμου εφημερίου

κάνοντας υπακοή στον Επίσκοπο και μάλιστα χαρακτηριστικά έλεγε· «και για μια ψυχή πήγαινα με λαχτάρα στο χωριουδάκι αυτό να λειτουργήσω, να εξομολογήσω αυτό το πρόσωπο, να το κοινωνήσω».

Για όλον αυτό τον αγώνα του, για όλη αυτή τη βία που ασκούσε στον εαυτό του από μικρό παιδί, την οποία βία την εδίδαξε η μητέρα του, είναι κάτι που δείχνει πόσο μεγάλη σημασία έχει η ανατροφή των παιδιών από τους γονείς. Πραγματικά στον π. Ιάκωβο ίσχυε το ρητό «η βασιλεία του Θεού βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν». Ίσχυσε κυριολεκτικά γι' αυτόν, διότι από νεότητος, ως το βαθύ γήρας, ήταν ένας βιαστής. Βιαστής στα μικρά του χρόνια, στα παιδικά του.

Τέλειωσε το Δημοτικό Σχολείο, ήταν άριστος μαθητής και ο επιμελητής συνιστούσε στον πατέρα του να συνεχίσει τις σπουδές του, αλλά ο πατέρας φοβόταν μήπως το παιδί του παρασυρθεί, «μήπως γίνει κανένα αλάνι του Πειραιώς» έλεγε χαρακτηριστικά ο πατέρας του και δεν τον έστειλε και τον έπαιρνε μαζί του στην χτιστική, να κουβαλάει πέτρες κ.α. Και μάλιστα ήταν ημέρες νηστείας, τόσο πολύ σεβόταν τη νηστεία, που για να μην αρτυθεί, δεν έπαιρνε να φάει από το φαγητό που του προσφέρονε εκεί οι νοικοκυραίοι, αλλά προτιμούσε να μείνει νηστικός όλη μέρα, να γυρίσει το βράδυ στο χωριό του στη Φαράκλα κάνοντας και μια ώρα και περισσότερο απόσταση, να φάει στο σπίτι του φαγητό νηστήσιμο και την άλλη μέρα πάλι να διανύσει την ίδια απόσταση για να πάει στην εργασία κοντά στον πατέρα του.

«Αλλά, -λέγει- πήγαινα πετώντας, τέτοια ήταν η χαρά που η Χάρις του Θεού μου έδινε, που ούτε καταλάβαινα πως πήγαινα. Στον δρόμο άναβα και τα καντηλάκια από τα εξωκκλησιάκια και η χαρά μου ήταν μεγάλη, ανείπωτη».

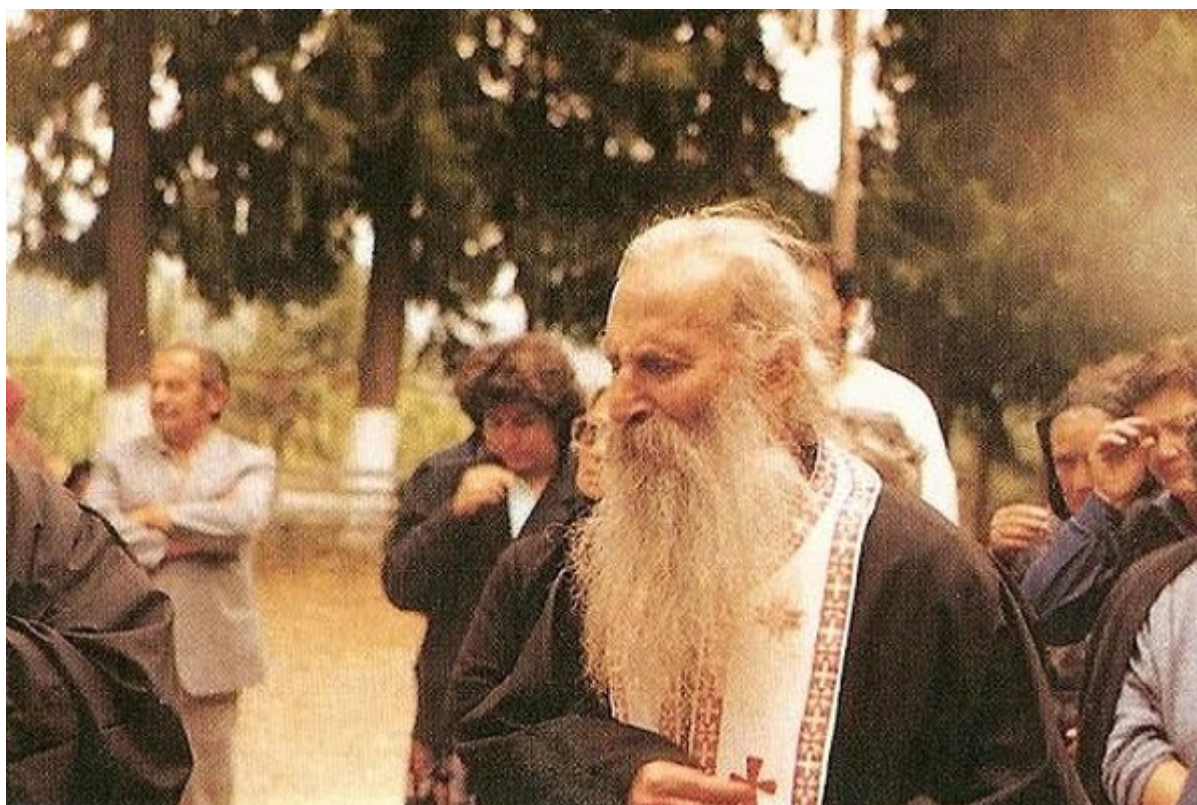
Όλα αυτά τα περιστατικά τα θυμόντουσαν οι άνθρωποι, οι κάτοικοι εκεί των περιοχών και μετά από χρόνια ερχόντουσαν και τα εδιηγούντο. Γίναμε και 'μείς μάρτυρες τέτοιων περιστατικών. Έλεγε· «είδατε παιδιά μου πως διδάσκει το παράδειγμα; Έστω και μετά από χρόνια, οι άνθρωποι αυτοί, το έχουν στην ψυχή τους έχοντας διδαχτεί».

Ασκώντας, λοιπόν, όλη αυτή τη βία, την κακουχία, εξυπηρετούσε και τους χωριανούς σε όλα τα θελήματα. Και στο χωριό του επειδή εκείνα τα χρόνια δεν υπήρχε ούτε παπάς ούτε γιατρός τον είχαν οι κάτοικοι για παπά. Δεκαπέντε χρονών παλικαράκι, τον καλούσαν για να διαβάσει ευχές σε αρρώστους, σε ετοιμόγεννες γυναίκες, σε δαιμονισμένους. Έλεγε χαρακτηριστικά ότι ακόμη και ο Παπάς τον κάλεσε όταν στο γειτονικό χωριό γεννούσε η παπαδιά. Δεν μπορούσε να γεννήσει καλά και πήγε και τον φώναξε. «Έλα Ιάκωβέ μου -του λέει- έλα να διαβάσεις μια ευχή να ξεγεννήση η παπαδιά μου». Μα του λέει· «πάτερ μου εσείς είστε Ιερέας κι εγώ ντρέπομαι. Πως θα σταθώ εκεί που γεννάει η παπαδιά;». Τον πήραν όμως με το ζόρι, πήγε εκεί σε μια γωνιά και διάβασε κάποιες προσευχούλες. «Και τι είχα -έλεγε- είχα μια "Σύνοψη" και από κεί διάβαζα, αλλά ο Θεός εισήκουε».

Επίσης μια άλλη περίπτωση· είχαν τα παιδιά αυτές τις μαγουλάδες που λέμε. Είχε πέσει επιδημία στο χωριό. Πήγανε και τον παρακάλεσαν να τους διαβάσει. Εκείνος

όπως ήταν πάντα ταπεινός, ντρεπότανε, αλλά τους διάβασε. Ένα παιδί από αυτά κορόιδεψε και είπε· «τι τώρα ο Ιάκωβος; θα μας κάνει καλά ο Ιάκωβος; Τι είναι αυτός;». Όλα τα παιδιά θεραπεύτηκαν, αυτό χειροτέρευσε και τον παρακάλεσε μετά ο αδελφός του αφού του ζήτησε συγγνώμη το ίδιο το παιδί κι έγινε καλά.

Μια άλλη περίπτωση· ήταν μια κοπέλα 12 χρονών, αλλά ήταν τόσο ανεπτυγμένη που έμοιαζε για 18 και πλέον. Περνούσε από το χωριό και κάποια γυναίκα με βάσκανο μάτι λέει· «πω, πω, πω τι νταρντάνα είναι αυτή!». Και με το που είπε έτσι την μάτιασε, έπεσε κάτω λιπόθυμη και την πήγανε στο σπίτι έτοιμη να πεθάνει. Έτρεξε ο αδελφός της, παρακάλεσε τον Ιάκωβο, πήγε της διάβασε ευχούλες, τη ράντισε με αγιασμό και η κοπέλα συνήλθε. Μετά ο αδελφός της για να τον ευχαριστήσει, του πήγε κάποια αυγά, κάποια προϊόντα εκεί δικά τους κι εκείνος με τη σειρά του τα μοίρασε στους φτωχούς όπως είχε παράδειγμα από την ίδια τη μητέρα του, η οποία ακόμη λέει και τα ρούχα τα δικά τους αφήνοντάς τους με ένα εσώρουχο, τα έδινε ελεημοσύνη στους φτωχούς.

Το ίδιο θεοσεβής ήταν και όταν πήγε στρατιώτης. Κι εκεί διατήρησε την πίστη του, την προσευχή του, την αγάπη του για τους συναδέλφους του, την υπακοή του στους ανωτέρους του. Γι' αυτό και έγινε συμπαθής από τους ανωτέρους του, από τον διοικητή του, από τον Αντισυνταγματάρχη Πολύκαρπο Ζώη. Βέβαια οι συστρατιώτες του όπως συμβαίνει πολλές φορές τον κορόιδευαν, τον περιφρονούσαν, αλλά εκείνος τους αντιμετώπιζε με αγάπη, χαρά και υπομονή. Κάποτε, μια Πασχαλιά -έκανε τέσσερα χρόνια στρατιώτης επειδή ήταν η περίοδος

του εμφυλίου πολέμου- του έδωσε ο διοικητής του μια άδεια να φύγει όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα, γνωρίζοντας τον πόθο του τον θεοσεβή για να πάει να παρακολουθεί και να συμμετέχει στις Ακολουθίες της Μ. Εβδομάδος και της Αναστάσεως. Χαρούμενος, λοιπόν, με την άδεια στο χέρι πήγε στον θάλαμο. Εκεί βλέπει ένα συστρατιώτη του πολύ λυπημένο και στενοχωρημένο που του λέει· «καλά, ρε Ιάκωβε, εσύ εξασφάλισες την άδεια, θα 'χεις τις Ακολουθίες σου, θα 'σαι μια χαρά. Εμένα με ρωτάς που είμαι κλεισμένος όλες αυτές τις μέρες και η αρραβωνιαστικιά μου θα με περιμένει;». Σκέφτηκε ο π. Ιάκωβος, συμπάθησε τον συστρατιώτη του και του λέει· «μην ανησυχείς, θα πάω εγώ στον Διοικητή και αντί για μένα να πάρεις εσύ την άδεια». Πράγματι πήγε στον Διοικητή, μεσολάβησε και την άδεια την έδωσαν στον συστρατιώτη του. Τον ρώτησε μάλιστα πόσες μέρες ήθελε. Ε... να μην είμαι εκεί τη Μεγάλη Πέμπτη, να μην κάνω και τη Σταύρωση, να μη μείνω και το Μέγα Σάββατο, να μην κάνω Πάσχα με την αρραβωνιαστικιά μου;». «Εντάξει, του είπε, θα το κανονίσω εγώ με τον Διοικητή». Και πράγματι πήρε άδεια από τον διοικητή και ο ίδιος παρέμεινε μέσα να φυλάει σκοπιά όλες αυτές τις άγιες ημέρες. Δεν σκέφτηκε να πεί ότι είναι ευσεβής ο πόθος μου εμένα, θα πηγαίνω να προσεύχομαι, ο άλλος θα πάει στην αρραβωνιαστικιά του. Για την αγάπη του συστρατιώτη του θυσιάσε τη δική του άδεια, παρέμεινε φυλώντας σκοπιά. Και πάνω εκεί που φυλούσε σκοπιά, άκουγε τις καμπάνες των Εκκλησιών και έβλεπε και τους χριστιανούς που πήγαιναν στις Ακολουθίες και νοερά η σκέψη του μετείχε στις Ακολουθίες κι έψαλε κι αυτός από τη σκοπιά ο,τι τροπάρια θυμότανε της Αγίας Εβδομάδος.

Τα πειράγματα των στρατιωτών και τα σκάνδαλα που του βάλανε, γιατί μια φορά, τον σπρώξανε όπως είχε βγεί στον Πειραιά να πάει σ' ένα κακόφημο κέντρο, αλλά ο ίδιος ως άλλος Ιωσήφ ο Πάγκαλος ξέφυγε και δεν συμμετείχε στην παρέα αυτή.

[page_end]

Αφού απολύθηκε από τον στρατό, έφθασε στο Μοναστήρι με προοπτική όπως είπαμε να προσκυνήσει και να πάει στα Ιεροσόλυμα, είχε δεσμευτεί όμως με την εμφάνιση του Οσίου Δαβίδ και παρέμεινε εκεί αγωνιζόμενος νυχθημερόν. Όρθρου βαθέος σηκωνόντουσαν με τον π. Ευθύμιο τον Μοναχό, αυτό τον απλό, αλλά και άγιο και έκαναν τις Ακολουθίες. Άλλοι δυό τρεις πατέρες που υπήρχαν εκεί «συμβουλία του όφους» τον είδαν με στραβό μάτι. Αντί να χαρούν που ένας άνθρωπος ενάρετος, με αγάπη, με ζήλο και εργατικότητα πήγε σε αυτό το ερειπωμένο Μοναστήρι για να βοηθήσει με την πρόνοια του Θεού στην αναστήλωσή του, εκείνοι τον έβλεπαν με μάτι εχθρικό. Πολλά περιστατικά διηγήθηκε ο Γέροντας, που αν τα αφηγηθούμε, μπορεί να βλάψουν και να μην ωφελήσουν. Πάντως μας έλεγε για έναν αδελφό που τον συνάντησε εκεί στη βρύση

που έκοβε ο Γέροντας κάποια χόρτα κι εκείνος πήγε να πάρει νερό, του λέγει· «καλημέρα αδελφέ μου». Εκείνος δεν απάντησε. «Γιατί -του λέγει- δεν μου μιλάς; Και η καλημέρα του Χριστού είναι». Κι εκείνος απήντησε· «γιατί ο Χριστός έλεγε καλημέρα; Ο Χριστός έλεγε χαίρετε. Εγώ δεν σου λέω. Σε μισώ». Παρ' όλα αυτά ο Γέροντας προσπαθούσε να του ανταποδίδει καλό αντί κακού. Κάποτε αυτός ο Μοναχός κήκε από τα ξύλα της θερμάστρας και υπέστη σοβαρά εγκαύματα. Ο π. Ιάκωβος τον διακόνησε με μεγάλη αυταπάρηση και αγάπη, αλλά ήταν σοβαρά τα εγκαύματα και υπέκυψε και βέβαια στη συνέχεια πάντοτε τον μνημόνευε και έβλεπε ότι η ψυχή του είχε ανάγκη αυτής της μνημονεύσεως.

Αποφεύγοντας όλες αυτές τις παγίδες, τα εμπόδια, τις επιθέσεις του σατανά που πολλές φορές είχανε και αισθητή μορφή, συνέχιζε τον αγώνα του. Και μια περίπτωση αισθητής επιθέσεως των δαιμόνων κατά του π. Ιακώβου είναι αυτό που έγινε και που έχει γραφτεί. Δεν είναι κρυφό. Επειδή ήταν μάστορας αφού είχε μάθει από τον πατέρα του τα πάντα και από τη μητέρα του, όπως είπαμε, και αναλωνόταν στη συντήρηση του Μοναστηριού, κάποια μέρα που επιδιόρθωνε το ταβάνι του Μοναστηριού και κουράστηκε, πήγε να ξαπλώσει να ξεκουραστεί σ' ένα κρεβατάκι που είχε το δωμάτιο αυτό και που ήταν για φιλοξενία των προσκυνητών. Εκεί που ήταν για λίγο ξαπλωμένος, μπαίνει μέσα ένας πελώριος μαύρος στρατιωτικός μονόφθαλμος με γκέτες στρατιωτικές και το μάτι αυτό ήταν στο μέτωπο και άρχισε να τον χτυπάει. Ακολούθησαν άλλοι 18 που ήταν οι δαίμονες και τον χτύπησαν αφήνοντάς τον ημιθανή. Αίματα εκύλησαν από το πρόσωπό του, από τη μύτη του, από τα χείλη του, ώσπου όταν κατάφερε κι έκανε τον σταυρό του, οι δαίμονες έγιναν άφαντοι.

Ισχύει αυτό που είπατε άγιε Βεροίας, ότι αυτά που διαβάζουμε στα Συναξάρια για τους παλαιούς ασκητές, για τους παλαιούς Οσίους, τα ζήσαμε και στην εποχή μας. Τόσο οι αρετές του π. Ιακώβου όσο και οι δοκιμασίες, αυτές οι αισθητές επιθέσεις των δαιμόνων είναι ανάλογες με αυτές των παλαιών πατέρων του Γεροντικού.

Ανάλογη περίπτωση δαιμονικής αισθητής επιθέσεως έζησε και ο μακαριστός γέροντας Κύριλλος καθ' ον χρόνον ενοσηλεύετο στο νοσοκομείο του Ευαγγελισμού το 2011, το οποίο και έχει δημοσιευθεί. Παρ' όλα αυτά ο Γέροντας Ιάκωβος με την ακλόνητη πίστη του, την Ιώβειο υπομονή του, την αγάπη του, δεν το έβαζε κάτω. Συνέχιζε τον αγώνα του, με τη νηστεία του, όπως είπε ο άγιος Χαλκίδος, μέχρι τέλους, την ελεημοσύνη, την αγόγγυστη εις πάντας.

Ως λειτουργός αξιώθηκε από τον Θεό και είχε θείες εμπειρίες. Έλεγε: «Να ξέρατε την ώρα του Χερουβικού, πως κατεβαίνουν οι Άγγελοι μέσα στο ιερό! Πολλές φορές αισθάνομαι τις φτερούγες τους να με χτυπούν». Κι άλλη φορά ήταν τόσο το πλήθος των Αγγέλων που τους είπε: «Με συγχωρείτε Άγιοι Άγγελοι, στη Μεγάλη

Είσοδο κάντε λίγο τόπο να περάσω». Άλλη φορά είδε Αγγέλους εκεί που μνημόνευε στην Αγία Προσκομιδή να παίρνουν τις μερίδες υπέρ των βγήκαν οι μερίδες αυτές ζώντων τε και κοιμημένων και να πηγαίνουν τις μερίδες αυτές και να τις εναποθέτουν ως προσευχή στα πόδια του Δεσπότη Χριστού και μάλιστα τονίζοντας τη μεγάλη αυτή αξία που έχει η μνημόνευση στην Προσκομιδή από τους Ιερείς, μας έλεγε και για την περίπτωση της μητέρας του. Έλεγε: «Τη μητέρα μου είχα αξιωθεί να τη δω ότι βρίσκεται σε άγιο τόπο. Ήταν αγία γυναίκα. Εγώ τη μνημόνευα καθημερινώς. Κάποια μέρα που τελείωσε η Θεία Λειτουργία και πήγα στο Κελλάκι μου για να αναπαυθώ, ήρθε το πνεύμα, η ψυχή της μητέρας μου και μου λέει· “παιδί μου Ιάκωβε, σήμερα ξέχασες να με μνημονεύσεις”. “Πότε μητέρα-της λέω- κάθε μέρα σε μνημονεύω και μάλιστα την καλύτερη μερίδα σου βγάζω”. “Όχι, παιδί μου, σήμερα με ξέχασες και η ψυχή μου δεν αναπαύεται τόσο όσο αναπαύονταν τις άλλες ημέρες”». Παρ’ όλο που είχε αξιωθεί να τη δει στον τόπο του Παραδείσου, στην αγκαλιά του Θεού, εν τούτοις η μνημόνευση στην Προσκομιδή της επρόσθετε επιπρόσθετη ανάπαυση.

Και ως Πνευματικός επίσης είχε θείες εμπειρίες. Είχε αξιωθεί από τον Θεό να βλέπει τις ψυχές των ανθρώπων και βέβαια στον κάθε ένα φερόταν με πολλή διάκριση και με πολλή αγάπη. Και όπου έβλεπε μετάνοια και συντριβή καρδιάς, με πολλή μεγάλη επιείκεια. Δεν αδιαφορούσε για την εφαρμογή των Ιερών Κανόνων, αλλά τους εφήρμοζε με πολλή αγάπη. Παραδείγματος χάριν έλεγε: «Αν ερχόταν κάποια γυναίκα η οποία από διάφορες αιτίες είχε κάνει έκτρωση και είχε σκοτώσει δύο, τρία, πέντε, δέκα παιδιά», αφού της εξηγούσε με πολλή αγάπη, δεν της

επέβαλε κανόνα, αλλά της έλεγε· «έλα παιδί μου να σε ξαναδώ. Πως πας στον γιατρό και σου δίνει ένα φάρμακο για την πάθησή σου και σου λέει έλα να σε ξαναδώ και ανάλογα με την πορεία σου θα τα πούμε, έτσι κι εσύ έλα και θα τα πούμε πάλι». Και σιγά σιγά την έφερνε στο να κατανοήσει το μέγεθος της αμαρτίας και να ρίξει έστω ένα δάκρυ μετανοίας για να τη συγχωρήσει ο Πανάγαθος Θεός. Εκεί που δεν άκουγαν και οι δυό Γεροντάδες τη λέξη «θα προσπαθήσω έστω», δεν διάβαζαν συγχωρητική ευχή.

Ο Γέροντας αποκάλυπτε τις σκέψεις μας, τις αμαρτίες μας πριν του τις πούμε στην εξομολόγηση, με πολύ διακριτικό τρόπο λέγοντας πολλές φορές: «Ήλθε παιδί μου ένας Μοναχός σήμερα και μου είπε αυτά και αυτά». Και όλα αυτά που έλεγε αφορούσαν εσένα. Και βέβαια, όλες οι άλλες αρετές που ανέφεραν, τόσο ο ποιμενάρχης μας άγιος Χαλκίδος και ο σεβαστός Καθηγητής, αλλά και αυτά που περιέγραψε ο άγιος Βεροίας, παρ' όλο που δεν τον γνώρισε, όμως εμείς διακρίναμε στον άγιο Βεροίας –με συγχωρείτε που θα το πω– μια μεγάλη ευλάβεια σε αυτόν τον άγιο Γέροντα. Όλοι οι πατέρες πρόσεξαν και το έλεγα στον άγιο Χαλκίδος όταν κατεβαίναμε. Όταν ήρθε για πρώτη φορά συνοδευόμενος από χριστιανούς της επαρχίας του στο Μοναστήρι μας, γονάτισε με πολλή ευλάβεια στον τάφο του αγίου Γέροντος και προσευχήθηκε με την καρδιά του κι έδειξε τον σεβασμό και την αγάπη του και αυτή η εκδήλωση που σήμερα γίνεται προς τιμήν του Γέροντα με θεοφώτιστη απόφαση του αγίου Βεροίας όπως τόνισε ο άγιος Χαλκίδος, νομίζω ότι κάτι σημαίνει.

Κοιτάζοντας αυτές τις μέρες τους φακέλλους του Γέροντος επ' ευκαιρία αυτής της θεοφώτιστης σκέψεως του αγίου Βεροίας, είδα ότι υπάρχουν ολάκεροι φάκελλοι με μαρτυρίες πιστών, θαύματα και με εμφανίσεις επιθανάτιες του Γέροντος Ιακώβου σε πλήθος ανθρώπων. Μαρτυρίες που επιβεβαιώνουν αυτό που από την πρώτη στιγμή της κοιμήσεώς του ένας άλλος άγιος της εποχής μας, ο π. Πορφύριος είχε πεί: «Σήμερα κοιμήθηκε ένας από τους μεγαλύτερους αγίους του αιώνας μας. Είχε μέγα προορατικό και διορατικό χάρισμα τα οποία με την ταπείνωσή του έκρυβε επιμελώς». Το ίδιο είχε πεί και ο Γέροντας Παΐσιος: «Ο Γέροντας Ιάκωβος είναι ο πιο ταπεινός άνθρωπος στην Ελλάδα. Και βλέπει κανείς όσο ζούσε πόσο μεγάλη παρρησία είχε η προσευχή του».

Ένα περιστατικό που σήμερα το πρωί μου το ανέφερε ο π. Νικόδημος που μου τηλεφώνησε από τη Μονή μας, είναι το εξής: «Θυμάσαι, μου λέει, Γέροντα όταν το 1991 είχε κατηχηθεί ένας καθολικός από τον Βόλο, στην περιοχή του είχε κατηχηθεί και ήθελε να γίνει ορθόδοξος και να βαπτιστεί στο Μοναστήρι του Οσίου Δαυίδ από τα χέρια του αγίου Γέροντος Ιακώβου. Είχε κανονιστεί από ένα γιατρό, τον Νίκο, που είναι εκεί από τον Βόλο και έγραψε το βιβλίο περί του

Γέροντος Ιακώβου, είχε κανονιστεί να γίνει η βάπτισμα του καθολικού φαρμακοποιού αυτού από τον Βόλο την ημέρα της Πεντηκοστής. Όλα ήσαν έτοιμα και είχαν έρθει από το Σάββατο και ο ανάδοχος και ο κατηχούμενος. Την Κυριακή το πρωί στη Λειτουργία μπαίνει ο ανάδοχος στο ιερό που λειτουργούσε ο Γέροντας και του λέει· “ο Νίκος αυτός που είναι να βαπτιστεί έφυγε. Φεύγει για τον Βόλο, πήρε την απόφαση ότι δεν θέλει να βαπτιστεί ενώ παρακαλούμε πολύ καιρό να γίνει η βάπτισμα”. “Μη στενοχωρείσαι, παιδί μου, του λέει. Σε 20 λεπτά θα είναι πίσω”. Ο άνθρωπος αυτός είχε φτάσει στον Αγιόκαμπο, είχε βγάλει εισιτήριο για να περάσει απέναντι και την ώρα που ετοιμαζόταν να μπει στο καράβι, κάτω από τη δύναμη της προσευχής του αγίου Γέροντος Ιακώβου και από τη χάρη του Θεού πραγματικά γύρισε σε είκοσι λεπτά από τον Αγιόκαμπο στο Μοναστήρι με τη σφοδρή επιθυμία να βαπτιστεί. Η απόσταση αυτή είναι περίπου πενήντα λεπτά από τον Αγιόκαμπο στο Μοναστήρι. Έφτασε, έγινε η βάπτισμα και όταν βαπτίστηκε ο φαρμακοποιός, έλαμπε ολόκληρος και το παρεκκλήσι του Αγίου Χαραλάμπους, επειδή εκεί έγινε η βάπτισμα ευωδίαζε για μια εβδομάδα!».

Περίπου το 1988 που ο μακαριστός Μητροπολίτης Νικαίας κυρός Γεώργιος Παυλίδης που έλκει την καταγωγή του από τη Βέροια, από πτώση είχε πάθει σοβαρότατη κρανιοεγκεφαλική κάκωση και ήταν 25 μέρες σε αφασία. Δεν είχε επικοινωνία με τίποτα. Παρακάλεσαν κάποιον εκεί, επειδή έρχονταν και εξομολογούνταν στο πετραχήλι του Γέροντος να πάει να προσευχηθεί και να σταυρώσει τον Επίσκοπο. Πράγματι πήρε ως οδηγό τον π. Νικόδημο, πήρε το χεράκι του Αγίου Δαβίδ και πήγαν. Προηγουμένως κάνανε στάση, στον αγαπημένο του Άγιο, τον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο, κάθισε εκεί, αγκάλιασε τον Άγιο και του είπε· «Άγιέ μου, όπως τότε που σε είχα παρακαλέσει να έρθεις με τον Άγιο Δαυίδ όταν εγώ εχειρουρούμην και πράγματι με βοηθήσατε και ήλθατε και σας είδα και με αφήσατε διά την αύριον, έτσι έλα και συ μαζί μας να πάμε στον άγιο Αρχιερέα να τον σταυρώσουμε, να τον ευλογήσετε και να του δώσετε την ίαση και την υγεία». Και ακούει ο π. Νικόδημος τον Γέροντα να λέει· «σε ευχαριστώ Άγιε Ιωάννη μου που θα εκπληρώσεις την επιθυμία μου».

Συνεχίζοντας το ταξίδι φτάσανε, ο άγιος Αρχιερέας ήταν στη μονάδα αυξημένης φροντίδος με όλα τα μηχανήματα της εντατικής, παρέμειναν μόνοι τους για μισή ώρα. Τον σταύρωσε, προσευχήθηκε. Ο Αρχιερέας ήταν σε αφασία και μετά από μισή ώρα βγήκε και είπε στον Πρωτοσυγκελεύοντα τότε π. Δημήτριο και τον Γραμματέα, να πάνε μέσα στον θάλαμο, γιατί τους θέλει ο Αρχιερέας. Ήταν παρακαλώ καθήμενος στο κρεβάτι και συνομιλούσε με αυτούς τους παρευρισκομένους εκεί στον θάλαμο. Εκεί μάλιστα ήταν και ως επισκέπτης προφανώς και ο γείτονάς σας Αρχιερέας, ο νυν άγιος Καστορίας ως Αρχιμανδρίτης. Πρώτη φορά τον έβλεπε ο Γέροντας και του λέγει· «πάτερ μου εσύ

να προσέχεις τη ζωή σου, διότι μια μέρα θα γίνεις Αρχιερέας». Μετά από λίγο καιρό χειροτονήθηκε Αρχιερέας. Και όταν χειροτονήθηκε ήλθε στο Μοναστήρι και ρωτούσε ποιος Μοναχός συνόδευε τον Γέροντα Ιάκωβο τότε που του είπε αυτή την πρόρρηση. Αυτή την πρόρρηση την είπε σε πολλούς κληρικούς, όπως τον άγιο Χαλκίδος σε επιστολή του.

Η κηδεία του ήταν θα λέγαμε μια Ακολουθία αναστάσιμη. Άγιος, άγιος, άγιος φώναζαν τα πλήθη. Ο Γέροντας Κύριλλος είχε επισημάνει, ότι λες και ήταν η κηδεία του Μ. Βασιλείου. Το Χριστός Ανέστη ακουγόταν απ' άκρου εις άκρον.

Πολλές οι εμφανίσεις του, πολλά τα θαύματά του. Είδα αυτήν την εικόνα που έχετε εδώ, που πράγματι είναι κόσμημα και θυμήθηκα μια εμφάνιση ολοζώντανη που έκανε ο Γέροντας Ιάκωβος σ' ένα γιατρό από τον Βόλο, τον κ. Ιωαννίδη, ο οποίος μάλιστα όσο ήταν ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στον Βόλο ως Αρχιερέας ήταν ο προσωπικός του γιατρός. Είχε έλθει στο Μοναστήρι να προσκυνήσει. Καθώς έφυγε, πέρασε πάλι από τον τάφο του Γέροντα. Εκεί είδε ένα πεσμένο κομποσχοινάκι, το πήρε, το σήκωσε και το έδειξε στους άλλους προσκυνητές που ήταν εκεί γύρω, μήπως είχε πέσει από κάποιον να το αναγνωρίσει και να το πάρει. Κάποια στιγμή ακούει από πίσω του· «μην ψάχνεις, για σένα είναι το κομποσχοίνι αυτό». Γύρισε και είδε τον μακαριστό άγιο Γέροντα Ιάκωβο. «Με ευλόγησε -λέει- και από τότε έφυγε από μέσα μου κάθε είδους αμφιβολία που πολλές φορές σαν άνθρωπο κυριαρχούμενο από τη λογική και από τις γνώσεις της επιστήμης μου προκαλούσαν αμφιβολίες για το αν υπάρχει Θεός, αν υπάρχει μετά θάνατον ζωή, ερωτήματα που απαντήθηκαν ανά τους αιώνες από τον ίδιο τον Θεό πολλάκις, αλλά και αυτή η παρουσία των Αγίων μας και ιδιαιτέρως των συγχρόνων Αγίων μας που έζησαν στην εποχή μας». Είναι αυτό που είπε ο π. Στυλιανός στην αρχή, ότι το Άγιο Πνεύμα φωτίζει, καθοδηγεί και αναδεικνύει Αγίους ανά τους αιώνες.

Επιτρέψτε μου να πω και κάτι ακόμα και θα κλείσω. Γι' αυτή τη ζωντανή παρουσία που έχει γραφεί από τον κ. Εμμανουήλ Εμμανουηλίδη, Αρεοπαγίτη επί τιμή. Βλέπετε οι σύγχρονοι Γέροντες, ο π. Πορφύριος, ο π. Παΐσιος, ο π. Γεράσιμος, ο π. Ιάκωβος, κοιμήθηκαν σχεδόν κοντά ο ένας στον άλλον και σκεπτόμενος αυτό ο κ. Εμμανουηλίδης στο γραφείο του με παράπονο μου είπε μια μέρα· «τι θα γίνει τώρα; Έφυγε ο π. Πορφύριος, έφυγε ο π. Παΐσιος, έφυγε και ο π. Ιάκωβος που ήταν πιο προσιτός σε μας, γιατί τον βλέπαμε πιο συχνά και εξομολογούμεθα στο πετραχήλι του, τι θα γίνει τώρα, μείναμε ορφανοί;». Και παρουσιάζεται ο Γέροντας Ιάκωβος ολοζώντανος, όπως ο ίδιος το δηλώνει και λέγει· «αχ κ. Μανώλη μου είσαι και Αρεοπαγίτης, είσαι και λίγο κουτός. Εγώ όταν ήμουνα στη γη μαζί σας και ερχόσασταν και θέτατε τα διάφορα αιτήματά σας, παρακαλούσα τον Όσιο Δαυίδ

γι' αυτά και έβαζα άλλον μεσίτη για τα αιτήματά σας. Τα 'λεγα στο αυτί του Οσίου κι εκείνος άνοιγε γραμμή με τον Χριστό. Τώρα έχετε απευθείας μεσίτη. Κοιτάξτε οι μπαταρίες να είναι συνδεδεμένες να μην έχουν διακοπή στις συνδέσεις και πάντοτε θα έχετε ανοιχτή γραμμή».

Πράγματι με τις ευχές των αγίων Αρχιερέων, με την ευλογία της Παναγίας μας, του Αγίου Αποστόλου των εθνών Παύλου και με τις ευλογίες του Οσίου Δαυίδ και τις ευχές των Γερόντων, πράγματι να κοιτάξουμε οι συνδέσεις μας να μην έχουν διακοπές, γιατί πολλές φορές μπαίνουν εμπόδια από δυσκολίες, από ανθρώπινες επιρροές, από δαιμονικές επιθέσεις. Να μην το βάζουμε κάτω και να συνεχίζουμε τον αγώνα μας έχοντας τη βεβαιότητα ότι έχουμε προστάτες και βοηθούς που θα μας βοηθήσουν αν φτάσουμε κι εμείς μιμούμενοί τους στην αγκαλιά του Θεού. Ευχαριστώ.

Πηγή: *Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017.*

<https://bit.ly/2Z8Q5AO>